

Arrest

nr. 69 049 van 24 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DE COTTE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Batticaloa district, Sri Lanka. Op 7 april 2010 kwamen vier gewapende mannen naar uw woning. U werd in hun bestelwagen meegenomen voor verhoor. Nadat ze u enkele persoonlijke gegevens vroegen, stelden ze u vragen over Kanthan, uw zakenpartner die een maand voordien was ontvoerd. Ze zeiden u dat Kanthan had bekend dat hij bij de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam) had gezeten. Ze vroegen u op welke manier u de LTTE had geholpen. U zei dat u in 1998 – 1999, toen u studeerde, de LTTE had geholpen door vlaggen te maken, bloemen te verzamelen en de straten te versieren naar aanleiding van "heldendag". Daarnaast zei u ook dat u banniers had geschreven en dat u in 2003 naar het kantoor van de LTTE ging om taksen te betalen, hetgeen elke winkelier moest doen. Toen vroegen ze u wat voor andere zaken u voor de LTTE

had gedaan. U zei dat dit alles was maar ze geloofden u niet. U werd in elkaar geslagen tot u het bewustzijn verloor. Toen u weer bij bewustzijn kwam, zag u nog maar één van de mannen. U smeekte hem u te helpen ontsnappen en bood hem uw juwelen aan. Daarop regelde hij voor u een tuktuk. Aangezien u gewond was, ging u naar het ziekenhuis. Toen u twee weken later het ziekenhuis verliet, ging u onmiddellijk naar uw oom. Daar leefde u gedurende zeven maanden ondergedoken. In die periode kwamen dezelfde mannen u nog enkele keren naar u op zoek bij uw thuis en in de winkel van uw broer waar u werkte. In december 2010 reisde u met een smokkelaar naar Colombo. Daar nam u samen met hem een vlucht naar Italië. U reisde daarbij met een paspoort dat de smokkelaar had geregeld. In Italië droeg de smokkelaar u over aan zijn handlanger. Deze bracht u per auto naar België. Tijdens deze rit reisde u met een ander paspoort, eveneens geregeld door de smokkelaar. Op 22 december 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw identiteitskaart, een schoolrapport en een X-ray genomen in België voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande vaststellingen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde ter staving van de door u vernoemde vrees. De bewijslast berust nochtans in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen in casu niet het geval is. Aangezien u na uw ontvoering gedurende twee weken zwaar gewond in het ziekenhuis zou hebben gelegen, kan er van u worden verwacht dat u daarvan een attest voorlegt. De vaststelling dat u dit niet deed, verklaarde u door te stellen dat u uw medisch attest moest afgeven aan de smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Behalve het feit dat er geen enkele reden is dat een smokkelaar een medisch attest zou afnemen en dit nadien niet zou teruggeven, belet niets u aan uw familie te vragen een nieuw attest te bekomen. U verklaarde immers nog contact te hebben met uw familie (zie gehoorverslag CGVS p. 3) en ze stuurden u reeds de kopie van uw identiteitskaart en uw schoolrapport.

Wanneer u werd gevraagd waarom u hen niet had gevraagd een nieuw medisch attest te bekomen, stelde u dat u daar niet aan gedacht had (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Toen u daarbij werd medegedeeld dat u nog vijf werkdagen de tijd kreeg om alsnog een nieuw medisch attest te bekomen en aan het CGVS te bezorgen, verklaarde u dit te doen. Nadien moest echter worden vastgesteld dat u zelf twee weken later nog steeds geen document had bezorgd aan het CGVS en dat u bovendien naliet enige verklaring te verschaffen waarom u dit niet had gedaan. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Indien een asielzoeker geen enkel bewijs neerlegt ter staving van zijn asielrelaas kan de geloofwaardigheid ervan louter worden bepaald op basis van zijn verklaringen. Omwille van de volgende redenen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Vooreerst weet u niet hoe de mannen die u ontvoerd hebben uw naam en uw adres kenden. U vermoedt dat ze u samen met Kanthan gezien hebben of dat ze uw nummer in zijn telefoon gevonden hebben. U weet echter niet precies hoe het gegaan is (zie gehoorverslag CGVS p. 7). U hebt ook geen idee wie de mannen die u ontvoerd hebben zijn. Ook uw ouders weten niet wie ze zijn (zie gehoorverslag CGVS pp. 7-8).

Nochtans verklaarde u daarvoor dat die mannen na de ontvoering nog enkele keren naar u op zoek kwamen bij uw thuis en in de winkel van uw broer. Ze zeiden daarbij tegen uw familieleden dat ze zodra ze u zagen dit aan hen moesten melden (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Uw verklaring dat ze dit moesten melden maar dat ze niet zouden weten wie die mannen waren, houdt totaal geen steek. Voorts is het volstrekt ongeloofwaardig dat u zou kunnen vrijkomen zijn door omkoping. U verklaarde dat u de man uw juwelen had aangeboden in ruil voor uw vrijlating. Aangezien u zodanig gewond was, kon u niet eens zelfstandig uw ketting en uw ring uit doen en deed één van de ontvoerders dit voor u (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Deze verklaringen raken kant noch wal. Er is geen enkele reden waarom u hem zou kunnen omkopen met uw juwelen terwijl hij uw juwelen ook kon afnemen zonder u in ruil daarvoor vrij te laten. Voorts kan er weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u na uw ontvoering gedurende zeven maanden ondergedoken zou hebben geleefd in het huis van uw oom, alvorens Sri Lanka te verlaten (zie gehoorverslag pp. 8-9). Indien u werkelijk een ernstige vrees zou koesteren ten aanzien van uw ontvoerders, kan er van u worden verwacht dat u onmiddellijk verder weg vlucht en onderduikt op een onbekende plaats en niet slechts enkele kilometers verderop in het huis van uw oom. De kans dat de ontvoerders zouden kunnen terugvinden, is immers reëel. Verder dient te worden vastgesteld dat u een zeer beperkte interesse vertoont in het verloop van de problemen

waardoor u uw land bent ontvlucht. Wanneer u namelijk wordt gevraagd of de ontvoerders nog naar u hebben gevraagd nadat u reeds in België was aangekomen, stelt u dat u daarover niet hebt gesproken met uw familieleden en dat zij u daar ook niets over verteld hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dit is een nogal vreemde vaststelling aangezien u nog telefonisch contact hebt met uw familie (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Op de vraag waarom u daar niet achter gevraagd hebt, antwoordde u dat u toch al het land uit gevlucht bent en dat het u niet interesseert of u momenteel nog gezocht wordt (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dergelijke antwoorden doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u uit ernstige vrees voor vervolging uw land zou zijn ontvlucht.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de beschrijving van uw vluchtroute. Deze kwam als stereotiep en ongeloofwaardig over. U beweerde via een intercontinentale vlucht naar Italië te zijn gereisd. U beweerde met een vals paspoort te hebben gereisd, maar kende noch de naam noch enig ander inhoudelijk gegeven van dit paspoort (zie gehoorverslag CGVS pp. 4-5). Daar u echter een intercontinentale vlucht nam, waarbij identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren, zeker wanneer u de Schengenzone betreedt, mag van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van dit paspoort worden verwacht. Daarnaast verklaarde u van Italië naar België per auto met een tweede vals paspoort te zijn gereisd. Van dit paspoort kende u weliswaar de naam maar meer ook niet. Zo wist u niet welke geboortedatum erin stond vermeld of van welke nationaliteit het paspoort was (zie gehoorverslag CGVS p. 4). De ongeloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute, benadrukt het ongeloofwaardige van uw asielaanvraag en is eerder een indicatie dat u voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen dat u met een eigen paspoort bent gereisd. Indien u zou vertellen dat u met een eigen paspoort uit Sri Lanka kon vertrekken zou dat immers kunnen impliceren dat u niet door de Sri Lankaanse autoriteiten wordt gezocht.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopies van uw identiteitskaart geven een indicatie over uw identiteit, doch hierbij dient te worden opgemerkt dat het uw uitleg waarom u geen originele identiteitskaart kunt voorleggen, namelijk dat u ze aan de reisagent in Colombo moest afgeven en ze nadien niet terugkreeg, niet echt kan overtuigen. Met plak en knipwerk kan immers gemakkelijk dergelijke document worden gefabriceerd.

De overige neergelegde stukken, met name een medisch attest en een X-ray genomen in België, een schoolrapport voegen in het licht van bovenstaande vaststellingen niets aan uw asielaanvraag toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij wet van 27/02/1967, van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 juni 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoeker klaagt de schending aan van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. Met betrekking tot het gebrek aan documentair bewijs stelt verzoeker wel degelijk in het bezit geweest te zijn van een medisch attest, dat hij echter in Colombo aan de smokkelaar heeft afgegeven, samen met zijn identiteitskaart en geboorteakte. Enerzijds had de smokkelaar zijn gegevens nodig voor de opmaak van het valse paspoort waarmee hij reisde en anderzijds mocht het medisch attest niet gevonden worden door de autoriteiten. Verzoeker stelt dat het CGVS hier uit het oog verliest dat de smokkelaar ervan uitging dat dit een probleem kon vormen bij een mogelijke controle, nu een dergelijk attest erop kan wijzen dat verzoeker ergens in het buitenland asiel ging aanvragen. Het ging immers niet om een 'standaard' medisch attest waarop bijvoorbeeld vermeld werd dat verzoeker al dan niet aan een bepaalde besmettelijke ziekte lijdt maar om een gedetailleerde beschrijving van zijn verwondingen. Deze vrees van de smokkelaar was niet onterecht en verzoeker citeert uit het Ambtsbericht Sri Lanka van juni 2010 in verband met de controle aan checkpoints van Tamils door politie en/of leger.

Tijdens het gehoor stelde verzoeker echter dat hij de documenten (onder meer zijn medisch attest) bewust meegenomen heeft onderweg naar Colombo voor geval hij controle zou hebben aan een checkpoint en om deze documenten aan de militaire te kunnen laten zien (gehoorverslag, p. 8). Verzoeker verklaart zelf dat hij dit document eventueel zou tonen aan de Sri Lankaanse overheid. Terecht stelt de bestreden beslissing dat er geen reden was om dit document aan de reisorganisator te overhandigen. Verweerder stelt ook dat verzoekers argument waarom hij zijn medisch attest aan de smokkelaar heeft afgegeven – nodig voor de opmaak van het valse paspoort en om te vermijden dat het bij controle een probleem zou vormen – niet overtuigt.

2.3. Verzoeker stelt dat hij aangaande het medisch attest wel degelijk zijn familie gecontacteerd heeft, die op haar beurt aan het hospitaal een nieuw medisch attest heeft aangevraagd. Omdat zijn opname meer dan een jaar verstreken is, zaten deze gegevens niet meer in de ziekenhuiscomputer doch enkel in het papieren archief.

Terecht stelt verweerder dat het opmerkelijk is dat verzoeker voorheen nooit aan zijn familie gevraagd heeft om dergelijk medisch attest te bekomen, ondanks het feit dat hij nog contact had met zijn familie en ze wel een kopie van zijn identiteitskaart en schoolrapport opstuurden. Verzoeker verklaarde toen op het Commissariaat-generaal daar niet aan gedacht te hebben (gehoorverslag p.9). Hierboven werd ook reeds gesteld dat de verklaringen van verzoeker inzake de afgifte van zijn geneeskundig getuigschrift aan de passeur niet overtuigt.

Verzoeker legt ter zitting een geneeskundig getuigschrift ('*Diagnosis ticket*') neer waarin gesteld werd dat verzoeker op 6 april 2010 door onbekende personen met een houten stok ('*wooden bar*') geslagen werd en verwond aan zijn linkervoorarm. Dit kan bezwaarlijk als een "*gedetailleerde beschrijving van zijn verwondingen*" dat "*erop kan wijzen dat verzoeker ergens in het buitenland asiel ging aanvragen*".

De Raad meent dat dit medische attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de

aandoeningen werden opgelopen. Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

2.4. Verzoeker stelt niet op de hoogte te zijn van het feit dat hij het Commissariaat-generaal moest meedelen waarom hij geen documenten binnen de vooropgestelde termijn kon neerleggen, aangezien hem dit niet werd meegedeeld. Hij ging ervan uit dat de opmerking betreffende de termijn van vijf werkdagen voor het toevoegen van eventuele bijkomende stukken een standaardopmerking was en hij enkel contact diende op te nemen indien hij dit medisch attest in handen had.

De Raad meent dat het mogelijk is dat verzoeker het belang van de opmerking van het Commissariaat-generaal niet beseftte, maar het is niet aannemelijk dat zijn advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor hiervan niet op de hoogte was. Daarenboven rust de bewijslast op de asielzoeker, die zo spoedig mogelijk alle relevante bewijsmiddelen dient voor te leggen. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

2.5. Verzoeker betwist het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker weet niet hoe de mannen die hem ontvoerd hebben zijn naam en adres kenden en wie ze precies zijn. Hij verklaarde dat K., een zakenpartner die regelmatig naar de juwelierszaak van verzoeker zijn broer kwam om sieraden af te geven en orders op te nemen en met wie verzoeker soms samen op de motorfiets reed, een maand voor verzoekers ontvoering ook zelf ontvoerd was. Tijdens verzoekers ondervraging werd naar K. verwezen en gezegd dat hij bekend zou hebben dat hij bij de LTTE had gezeten, vervolgens werd gevraagd naar de activiteiten van verzoeker voor de LTTE. Hoogstwaarschijnlijk zijn verzoekers ontvoerders hem dan ook via K. op het spoor gekomen, hetzij doordat K. tijdens zijn ondervraging zijn naam genoemd heeft, hetzij via de telefoonnummers opgeslagen in zijn gsm, hetzij dat zij verzoeker en K. samen op de motorfiets hebben zien rijden en hem zo opgespoord hebben. Zijn ontvoerders hebben nooit meegedeeld hoe zij precies aan zijn gegevens geraakt zijn, zodat hij dit niet met zekerheid kan zeggen, maar uit hun vragen kon hij afleiden dat er een link met K. moet geweest zijn.

Hij kan niets zeggen over de identiteit van de ontvoerders omdat hij dit gewoonweg niet weet. Uit hun vragen leidt hij evenwel af dat het om een geheime dienst of paramilitairen ging. De waarschuwing van de ontvoerders kadert in de algemene dreigementen en bedreigingen die door hen geuit werden ten aanzien van zijn familie en betekent niet noodzakelijk dat er van hen daadwerkelijk verwacht werd dat zij contact zouden opnemen. Indien de mannen dit immers werkelijk wilden, zouden ze immers hun identiteit en/of gegevens meegedeeld hebben. Hij kan enkel verklaren wat er precies gebeurd is en hoe hij vrijgekomen is. De beweegredenen van de ontvoerder in kwestie kent hij niet.

Mogelijks werden zijn juwelen niet afgenomen omdat het ging om vier mannen (mogelijks met banden met de overheid) die onder de onderlinge sociale controle dit niet wilden doen. Wanneer een van hen alleen was en de controle bijgevolg weggefallen was, was deze klaarblijkelijk wel geïnteresseerd in zijn juwelen. Mogelijks werd verzoeker door hem vrijgelaten zodat de anderen niet konden vaststellen dat zijn juwelen verdwenen waren en verklaarde hij dat verzoeker op eigen houtje was kunnen ontsnappen.

De Raad stelt vast dat deze verklaringen een speculatief karakter hebben en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet ondersteunen. Weliswaar is het in de Sri Lankaanse context mogelijk dat verzoeker niet precies weet wie de ontvoerders waren. Verzoeker weerlegt echter niet dat de ouders minstens iets zouden moeten weten om informatie te kunnen geven aan de ontvoerders zoals deze geëist hadden.

Ook het gebrek aan interesse van verzoeker over het verdere verloop ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen aldaar die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Verzoeker slaagt er niet in om details te geven in verband met het verloop van de zaak, hieruit blijkt een gebrek aan interesse en dit maakt het niet aannemelijk dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker.

De Raad stelt vast zoals gesteld in de bestreden beslissing dat verzoeker bijzonder weinig weet over zijn reis en er eveneens geen enkel bewijs van voorlegt in dit verband.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Het motief betreffende het zeven maanden onderduiken bij zijn oom voor het vertrek van verzoeker uit Sri Lanka is een overtollig motief.

2.6. Verzoeker stelt dat hoewel de situatie in Sri Lanka gunstig geëvolueerd is, onder meer personen die bijstand verlenen aan de LTTE (zoals verzoeker die onder meer heeft meegewerkt aan heldendag en taksen betaalde aan de LTTE) nog steeds een risico lopen (zie Ambtsbericht Sri Lanka juni 2010 p.46, 50, 55). De UNHCR richtlijnen wijzen voor de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling op relevante en in verschillende bronnen vermelde gegevens inzake de foltering of het doden van verdachten met een band met de LTTE tijdens hun detentie. Volgens sommige rapporten zijn jonge Tamils afkomstig uit het noorden of oosten van Sri Lanka op disproportionele wijze het slachtoffer van de toepassing van veiligheids- en antiterroristische maatregelen op verdenking van hun aansluiting bij het LTTE. Ook het *'Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka'* dd. 31 maart 2011 maakt gewag van paramilitaire groeperingen in het noorden en oosten welke zich schuldig maken aan intimidatie en ontvoering van burgers. Derhalve is het op zich niet ongeloofwaardig dat een jonge Tamil afkomstig uit het oosten van Sri Lanka – ook al had hij maar zijdelingse en sporadische werkzaamheden voor de LTTE – het slachtoffer zou kunnen zijn geweest van arrestatie, detentie en foltering door paramilitaire groepen in Sri Lanka.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het *"Report of the Secretary-General's Panel of experts on Accountability in Sri Lanka"* van 31 maart 2011 en stelt dat hieruit kan af worden geleid dat de situatie in Sri Lanka niet echt verbeterd is voor de Tamil bevolking. Deze mening wordt niet door de Raad gevolgd. Het betreft hier namelijk een rapport dat is opgesteld over de situatie in Sri Lanka in de eindfase van het gewapend conflict en over de aansprakelijkheid van de strijdende partijen tijdens het conflict. De situatie die hierin beschreven wordt is dus niet de actuele situatie. Dit rapport is dan ook niet van die aard om de door het CGVS gevolgde UNHCR-richtlijnen van 5 juli 2010, die uitdrukkelijk stellen dat de afkomst als Tamil uit het noorden of oosten op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, te weerleggen of te ontkrachten. Het is verder ook zo dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS